

Steeds meer begint het thema orgaandonatie mij bezig te houden: het geschenk van (onder meer) een nieuw hart, een nieuwe lever, een nieuwe nier en nieuwe longen. Daarbij is het belangrijk het verschil te kennen tussen weefseldonatie en orgaandonatie, want voor orgaandonatie geldt dat organen levend moeten zijn, willen ze getransplanteerd kunnen worden. Dat geldt echter niet voor weefseldonatie, waarbij weefsels, zoals huid, hoornvliezen, botweefsel en hartkleppen van het lichaam van een gestorvene worden weggenomen. Dat kan tot vierentwintig uur na het overlijden van iemand, (als het lichaam tenminste na het overlijden wordt gekoeld). Organen moeten daarentegen genomen worden uit een lichaam dat op een bepaalde manier nog leeft d.w.z. waarvan het hart nog klopt, de ademhaling werkt en het bloed nog stroomt.

Als christen wil ik voor alle duidelijkheid ter inleiding een aantal zaken duidelijk vermelden.

- De eerste is dat ik geen arts ben en in het hierna volgende ga ik ook niet doen, alsof ik toch een beetje arts ben, hoewel ik als medisch geïnteresseerde lees wat artsen over orgaandonatie schrijven.
- De tweede is mijn ervaring als elektronicus met ziekenhuizen op het gebied van medisch elektronische apparatuur, in de jaren '80 als chef van een elektronische servicewerkplaats, die deel uitmaakte van een leverancier van medische instrumenten voor artsen, specialisten en ziekenhuizen. In de jaren '90 was ik werkzaam als QA/RA-Manager van een Amerikaans medisch productiebedrijf in Nederland. In deze functie was ik verantwoordelijk voor de kwaliteitsborging van de geproduceerde medische apparatuur en de bestaande wetgeving voor patiëntveiligheid en productaansprakelijkheid.
- De derde is mijn persoonlijke mening als christen, die zal ik verderop in deze studie vanuit de Bijbel proberen te verwoorden. Christenen en niet-christenen houden er een verschillende mens- en levensvisie op na en zullen om die reden ook verschillende argumenten hanteren in het komen tot een standpunt inzake orgaandonatie.

Ons beeld van de dood is dat iemand niet meer ademt, koud, stil en bewegingloos wordt. Bij een hersendode donor gaat de borstkas echter nog steeds op en neer door de lucht die de hart-longmachine erin blaast bij een normale huidskleur en temperatuur, terwijl het bloed nog stroomt.

- Beseffen mensen eigenlijk wel dat een donor niet dood is, maar LEEFT tijdens de uitname van diens organen?
- Kunnen mensen die hersendood zijn, pijn voelen? Artsen zullen deze vraag gewoonlijk ontkennend beantwoorden.
- Dat hersendoden pijn kunnen ervaren bij de extractie van de organen!

De Nederlandse Transplantatie Stichting (NTS) en het Ministerie van Gezondheid, Welzijn en Sport zeggen in hun verklaring dat het gaat om Postmortale donatie, d.w.z. van hersendode donoren. Maar bij zulke uitspraken moeten de nodige vraagtekens gezet worden.

Het Britisch Medical Journal waarschuwde al in 2011 dat wetten die mensen automatisch tot donor maken ervoor zorgen dat artsen de organen van uw man, vrouw, kind of andere geliefde wel degelijk zonder toestemming van de familie zullen wegnemen. Hoe betrouwbaar is de overheid om er de zeggenschap over uw lichaam aan over te geven? Op grond van feiten kom ik tot de conclusie dat de vraag die de overheid

ons stelt niet klopt. De vraag die de overheid ieder van ons voorlegt luidt immers: Ben je bereid om na je dood je organen af te staan voor een ziek iemand die hiermee verder kan leven? Zo gesteld, antwoorden velen van ons haast als vanzelfsprekend uit naastenliefde met 'ja' op die vraag. Eigenlijk zou de vraag zo moeten luiden: Ben je bereid je organen af te staan, ook als je zeker weet dat je nog leeft, maar wel hersendood bent verklaard, omdat je lichaam (lees hersens) niet meer reageert op bepaalde prikkels? Ben je bereid om je dan zonder anesthesie open te laten snijden, terwijl de kans groot is dat je alles voelt en je vóór de operatie wellicht nog bij had kunnen komen? De wijze waarop ik de vraag formuleer, is wel schokkend, maar maakt tegelijk de huidige realiteit op het gebied van orgaandonatie duidelijk.

Maar wat houdt 'hersendood' in?

Hersendood houdt in: 'het volledig en onherstelbaar verlies van de functies van de hersenen, inclusief de hersenstam en het verlengde merg'. De wijze waarop de hersendood wordt vastgesteld verschilt per land en is onderhevig aan wijzigingen van wetenschappelijke inzichten. De medische term 'hersendood' is een misleidende term: de hersenen zijn dood, het lichaam wordt kunstmatig beademd. Hierdoor blijven hart, longen, lever, alvleesklier, nieren en dunne darm geschikt voor transplantatie. Iemand die hersendood is, kan geen pijn meer voelen en heeft geen bewustzijn meer, want om pijn te voelen, moet nl. de hersenstam nog actief zijn; dat is het centrale doorgeefluik van alle prikkels. Alleen levende organen kunnen dus getransplanteerd worden en levende organen haal je uit levende mensen, want aan dode organen heeft de medische wereld niets. Zodra een orgaan sterft, treedt nl. zelfvergiftiging (auto-intoxinatie) op, waardoor het orgaan onbruikbaar wordt voor transplantatie. Iemand die hersendood wordt verklaard, is dus niet dood. Maar de hersenen bepalen toch alles in ons lichaam? Dus op het moment dat het brein onomkeerbaar beschadigd is, is iemand toch klinisch dood? Nee, dat klopt niet. De medische wereld en de overheid verstrekken ons onjuiste en onvolledige informatie. Er zijn twintig tekenen van leven, die hersendode mensen vertonen. Hun bloed stroomt nog door hun lichaam, omdat hun hart nog klopt, daarnaast is het bewustzijn nog aanwezig. Er zijn verhalen bekend van mensen die na maanden uit hun hersendode toestand zijn ontwaakt en dat 'hersendode' vrouwen zelfs kinderen voldragen hebben. Dit soort dingen gebeuren, omdat mensen niet dood zijn, als ze hersendood worden verklaard. Daarom zouden wij onze diagnose en heel ons gedachtepatroon over hersendood en het transplantatiesregister ter discussie moeten stellen. We worden misleid. Op de Amerikaanse website Organ Facts staan diverse verhalen van mensen die als hersendood werden beschouwd en op wie een uitneemoperatie uitgevoerd had moeten worden. De operatie ging niet door en zij kunnen het navertellen. ('Don't cut me open - don't hurt me! Let me wake up!')

While doctors hovered over her bed ...discussing organ donation, Christina Nochole could hear every word they said - and their conversation terrified her.

Op deze website van Organ Facts staan interviews met diverse artsen, die het uitnemen van organen uit hersendood verklaarde mensen om die reden afwijzen <http://www.organfacts.net/notdeath/>

Maar waar komt de term hersendood eigenlijk vandaan? Het is een term die ooit bedacht is in Amerika. In 1967 voerde Christiaan Barnard in het Groote Schuur Ziekenhuis in Kaapstad als eerste een geslaagde harttransplantatie uit. Natuurlijk wilden de hartchirurgen in Amerika daarna ook zulke operaties uitvoeren, maar waar moesten ze levende harten vandaan halen die voor zulke transplantaties nodig zijn? Ze konden geen harten uit dode lichamen gebruiken. Tot dan toe was het in Amerika verboden

